

מצות חליצה פרק שנים עשר יבמות קה.

מסורת הש"ס

רקקה ולא חללה ולא קראה חליטה פסולה. ופוסלתה על האחין כדמפרש ואילן: אין כאן בית מיוחד. ואפי' מייבום לא פסלה: למאן. כלומר למאי הלכתא תני פסולה: אילימא. דלא משתריא בה לעלמא פשיטא: אלא לאו לאשמועינן דאפסלה מאחין. דקיי"ל במסכת

גִּטְיִין (דף כד:) כל מקום ששנינו חליצה פסולה פסולה ופוסלת על האמין גט פסול פסול ופוסל מן הכהונה: מאי שנה ריקקה. דפסלה: ומאי שנה קריאה. דלא פסלה דקמי לין כאן בית מיתוש הואלי ומתרייהו אדריה לא קא מעשבי: קרייה. בין קודם חליצה מאן בימי בין לאחר חליצה ככה יעשה אי נמי אמרינן תמיבס לא מיתלפא לאנשי בחלוזה דלית למימר הך בשר חליצה אמייבס דאמרי הך קרייה דמקמי חליצה הואי אבל ריקקה דליתא אלא בשר חליצה מיתלפא לאנשי ויאמרו הך מדרקקה ודאי חלה לה ברישא ואפילו הכי הדרה ומתייבמת ואמי למישי חלוזה לאחין: ושרי לה סיגרא. כלומר פטור ושלחנה מבית דין: אמרי ריקקה קמייא לית בה משא. ולא פסלה מאחין ומאן דחוי דמתייבמה סבר ריקקה בשר חליצה הואי כי אורחיה ושרינן חלוזה לאחין: מהו שפחלוך. בשנייה: יבמה שרקקה סמו. מי הוא חליצה מעליה: אבל אגיד לך גוי. מקרא הוא בריבאל שהמלך אמר לו אגיד לך את כל הגגור בשמים ורשום בכתב והוא אמת מכלל דאיכא בשמים כתב דליתו אמת בתמייה: מי כתיב וירקה רוק. דליהו משמע דלא יאה שם אלא רוק וירקה סתמא כתיב ואפילו רוק וד"א והכא נמי אי אפשר בלא חלחוחי רוק: בכתב אמת. שהקב"ה אמתו ומחיימו ואינו חוזר ונצטלו: (ו) אמר

(א) ספרי פרשת כי תנא,
(ב) [לקמן קו: סנהדרין
מט: א] ר"ה יח, (ד) [שם
יח. ע"ש], (ה) לעיל מט:
(ו) נדה נו, (ז) [שי"ך לעיל
במשנה קד: ח] [וע"ע
חוספות חולין כ. ד"ה לא],
(ט) [וע"ע חוס' ר"ה יח.
וחוס' בכורות כו. ד"ה
רבה],

תורה אור השלם

1. וְנִשְׁכַּח יִבְמֹתָיו אֵלָיו
לְעֵינֵי הַחוּשִׁים הַלְוָהָה
לִמְעַל מַעַל רִגְלוֹ הַלְוָהָה
בְּמִיּוֹ וְנִתְּנָה אִמְרָה
כִּבְּה יַעֲשֶׂה אִישׁ אֶשֶׁר
אֵל יִכְבֶּה אֹת בֵּית אִתּוֹ:
דְּבָרִים כֵּן אֵת
2. אֲבָל אֲדִיד כָּל הָאָדָם
וְהָרֶשֶׁת מִבְּתוֹ אִמָּת וְאִין
אֶחָד מִתְּחוּק עִמִּי עַל
אֵלֶּה בִּי אֵם מִכָּאֵל
שָׂרָה: דְּרֵאֵל אֵת
3. וְלֹכֵן נִשְׁכַּחְתִּי לִבִּית
עַל אֵם וְתִפְרַח עַל בֵּית
עַל בְּנוֹב וּבְמִנְהָה עַד
עוֹלָם: שְׂמֹאל א ג ד
4. וְאִשׁ אֵל אֲבִירָתָל כָּל
מִעֵם מִבְּתוֹ לְכֹלֹת אֵת
עֵינִל וְלֹאִיִּית אֵת נִשְׁכַּח
עַל מִרְבִּית בֵּית יִמְנוֹת
אֲשֶׁר: שְׂמֹאל א ג ד
5. בִּי אֵם תִּכְסִּי כִּבְּה
וְתִפְרִי בִּי בֵּית נִכְתֵּם
עֵינִל לִפְנֵי נָאִם אֲדִין
אֲלֵהֶם: יִמְרֵיחַ ב כ
6. בִּי אֵם גִּדּוֹל שֶׁכֶּן
עַל אֲלֵהֶם קָרִיבִים אֲלֵהֶם
בִּי אֲלֵהֶם כָּל קָרֵאֵן
אֲלֵהֶם: דְּבָרִים ד ו
7. דְּרֵשׁ בִּי הַבְּרָצָא
קָרֵאֵן בְּדִיתוֹתָ קְרוֹב:
יִשְׁעִיחַ ו ה ו
8. וְאֲבָרֵם אֵל שְׂרָאֵל
מִבְּתוֹתָ אֲשֶׁר אִישׁ
אִישׁ בִּי יִדְּהָ וְכַ מִּבְּשׁוֹ
זָבִי קָטָן הוּא:

וּיְקָרָא טו ב

גליון הש"ס

גמ' לוי נפק לקרייתא.
כעין זה עירובין דף כח
ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ככה יעשה כל דבר
שהוא: (ב) שם מי יהיה
יבמה לדמאי לקמיה דרבי
אמי: (ג) שם ויהי איתם:
(ד) רש"י ד"ה אמר רבא
גרסינן. נ"צ ס"א אמר
רבא גרסי' ול"ג אמר
רבא: (ה) תוס' ד"ה רבא
וכו' מר הא תורה איכא
הא גמילות:

מוסף רע"י

רבה ואבני מדבית עלי
קאתו. אבני ורבה מדבית
עלי קאתו, כך שמעתי
ובשמיעת חולין פירק הריזע
(קלג). אשכחן דרבה לאו
בזן הוה, ושמו ארמא מדבית
עלי היתא, וזע גורקין רבי
ואבני ומפרשי על דברא דבר
נחמני (ר"ה יח.). יבול
יהא דם היוצא מפיו.
של זב יהא נדון כרוק, ודס
היוצא מפיו אמרנה יאה נדון
מזי (נדנ ג.).

⁽⁶⁾רקקה ולא קראה
ולא חלצה ולא קר
ב־קראה ולא רקקה ול
מיחוש מני אילימא ו
רקקה ולא קראה חלי
רבי אליעזר יככה
מעשה מעכב אלא פנ
רקקה ולא חלצה ולא
למאן אילימא לעלמא
דאישריא לעלמא²
מינה ולר״ע מאי ש
קרייה קרייה דאיתא
לא מיחלפא ליה ר
ולבסוף איתא מיחל
חלוצה לאחין ואיכא
דייבמה שרקקה תחל
פעם אחת כי ההיא
אמי הוה יתיב רבי אב
מקמי דתחלוץ אמר
ושרי לה תיגרא אמר
מירק הא רקקה לה
מיניה חורבא דאי
אמרי ריקקה קמייתא
למישרי חלוצה לאח
בסדרן לא מעכבא הו
ליה נפק דק ואשכח
חלוצה לרקיקה בין ש
מה שעשה עשו⁹⁰
מינה גידמת מהו ש
דם מהו² אבל אגיד
אמת מכלל דאיכא
הוה בידיה אתא שא
ליה ימי כתיב ותחלצה
רוק אבל אגיד לך ה
יש כתב שאינו אמת
דין שיש עמו שבועות
עמו שבועה כדרך ע

מה

וַיֵּלֶךְ דָּם מִמֶּנּוּ מֵעֵשָׂה גְרוּעַת הָרֶגֶל
בְּקוֹל שֶׁהוּא מַעֲשֶׂה גָדוֹל: ק

שַׁעֲשֵׁה מַעֲבָב. וְאִם וּלְמַד (סנהדרין
ה' משה היכי ממעטינן קריאה
ומר מרקוקה אי נמי לא דמי לנחגיג
ח'ין פסולת. משמע שפוסלה לאחין
מדתקני פסולה ואפי' למד' בכל הגט
(גיטין דף כד:) כל מקום ששני חכמים
חילקה פסולה אינה פוסלת עלו האחין
הבא דייק מדלא קמיי אין כאן בית
מיוחד ודלא כפי' הקונטרס דפירש
לחמיס כמ' כל מקום ששני חכמים
חילקה פסולה פוסלת דא"כ צ"ל שום
דיוק הוה מצי לאקומי כוותיה:
מי בתיב והוציח ביד. והא דקאמר
בירושלמי שחולטו בימין למנהו
בעלמא אבל עיכובא (יבאא):

רַבָּא ואב"י מדבית ע"י קאתו.
 רבא גרס דרבא לא הוה
 כהן כדאמר צפ' הזרוע (חולין קנב.
 עט) דאמר ליה לשמיעה זכי לי
 ממתנתא אבל רבא היה כהן דאמר
 צפרק עד כמה (בבסות מ.) רבא צטיל

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תוספות ישנים

[illegible]

(א) וכ"ה צירושלמי כאן הלכה
ו' דלוי בעלמא השיב קן לפני
רבי ע"ש.

תום' חד מקמאי

תניא חלצה ולא רקקה
ולא קראה חליצתה כשרה
רקקה ולא חלצה ולא
קראה חליצתה פסולה
קראה ולא רקקה ולא
חלצה אין כאן בית
מיחוש. מני אילימא ר"א
חלצה ולא קראה ולא
רקקה [חליצתה] כשרה
הא ר' אליעזר אומר כל

עד עולם אמר רבה בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר הוא בדברי תורה אביי אמר בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר בגמילות חסדים רבה ואביי מדבית עלי קאתו רבה דעסק בתורה היה ארבעין שנין אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים היה שיתין שנין ת"ר משפחה אחת היתה בירושלים שהיו מתים כבן שמנה עשרה שנה באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי אמר להם שמא ממשפחת עלי אתם שגא' וכל מרבית ביתך ימותו אנשים לכו ועסקו בתורה ותחיו הלכו ועסקו בתורה וחיו והיו קורין אותן משפחת יוחנן על שמו אמר רב שמואל בר אונאי אמר רב מנין לגזר דין של צבור שאינו נחתם אינו נחתם והא כתיב כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך בורית נחתם עונך לפני אלא מנין שאפי' נחתם מתקדע שנאמר מי כה' אלהינו בכל קראנו אליו והכתיב דרשו ה' בהמצאו לא קשיא הא ביחיד הא בציבור ויחיד אימת אמר רב נחמן אמר רבה בר אבא אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליום"כ שלחו ליה לאבוב דשמואל ייבמה שרקקה דם תחלוץ לפי שאי אפשר להם בלא צחצוח רוק מיתיבי ייכול יהא דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא ת"ל וזבוב טמא ואין דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא אלא טהור ל"ק כאן במוצעת כאן בשותת: חרש שנחלץ וכו':

אמר

[illegible]